

A scenic beach at sunset. The sky is a vibrant mix of pink, orange, and red, with a bright sun low on the horizon. Several birds are silhouetted against the sky, flying in various directions. The ocean is a deep blue with white-capped waves breaking on the shore. In the foreground, there is a wooden boardwalk leading towards the beach, and a dune with tall, green and brown grasses. A small wooden structure is partially visible on the right side of the dune.

Roman

Familiehuis
aan zee

Simone Foekens

Hoofdstuk 1

De deur van het hostel zwiept open. Vanuit haar ooghoeken ziet Sara iets gigantisch binnenrollen. Verschrikt kijkt ze op. Is er iets aan de hand met een van de gasten?

Ze herademt als het haar vriendin Miranda blijkt te zijn, die alweer overeind krabbelt. Miranda is gehuld in een enorme zwarte regenjas, die prima dienst zou kunnen doen als familientent.

‘Ik struikelde,’ laat Miranda weten. Ze trekt de regenjas een eind op en onthult de eveneens enorme zwarte laarzen die ze eronder draagt.

Sara slaat dubbel van de lach. ‘Joh, waarom draag je dit dan ook? Hoe kóm je eigenlijk aan deze... eh... dit geval?’

‘Wat doe je, schat?’ Domien Huys, de vriend van Miranda, heeft een leren laptoptas over zijn schouder en trekt een rolkoffer achter zich aan.

Een echtpaar met twee tienerjongens komt aanlopen. De man wil duidelijk een stekelige opmerking maken over het blokkeren van deuren als de vrouw Domien ineens herkent.

‘O, u bent Domien Huys!’ kirt ze.

‘Ja, dat weet ik,’ reageert Domien droog.

‘Ooo.’ De vrouw gaat steeds hoger praten. ‘Mag ik een selfie met u maken?’

‘Natuurlijk.’ Plichtmatig lacht Domien in de camera. De twee tienerjongens willen dan ook een selfie met hem. En nee, niet samen, dat is waarschijnlijk niet cool. Domien lacht nog twee keer braaf in de camera. Aan het glinsteren van zijn ogen kan Sara zien dat hij er de humor wel van inziet. Zijzelf ook trouwens. Miranda half in de kreukels de deuropening blokkerend en in plaats dat hij haar helpt, gaat hij uitgebreid op de foto.

Het lot van een bekende cabaretier, denkt ze. Je bent nergens meer anoniem.

Intussen doet ze manmoedige pogingen om Miranda van de zwarte tent te bevrijden. De man van het echtpaar maakt wat verontwaardigde pufgeluiden en wenst niet naar zijn selfiemakende gezin te kijken. Hij lijkt het nogal gênant te vinden dat ze zich allemaal op Domien gestort hebben. Aarzelend steekt hij zijn handen uit om Sara te helpen.

‘Wat deed u nu ook in die eh... regenjas?’ zegt hij als hij de jas eindelijk uit heeft en hij die onhandig probeert op te frommelen.

Miranda lacht hem stralend toe.

‘Volgens Bokkenberend kregen we noodweer en zou mijn stadsjufferskleding daar niet bij passen, dus kreeg ik zijn regenjas mee.’ Ze kijkt naar Sara. ‘Die komt hij hier binnenkort ophalen, zei hij.’

‘Bokkenberend is geitenhouder, een aparte man, maar hij maakt de heerlijkste geitenkaas die je maar kunt bedenken,’ zegt Sara lachend tegen hem.

‘O,’ zegt de man schutterig.

‘Ja,’ zegt Miranda stralend.

Sara bijt op haar lip. Wat een gekke toestand zo in de deuropening. Ze ziet dat meneer en mevrouw De Boer geduldig staan te wachten tot ze naar buiten kunnen. Schatten van mensen zijn het, weet Sara. Ze trekt Miranda helemaal naar binnen. De man volgt met het pakket dat regenjas moet heten. Hij komt alsnog bijna in botsing met het echtpaar De Boer omdat hij ineens terugloopt en ongeduldig naar de rest van zijn gezin roept: ‘Kómen jullie nog?’

‘Wat gezellig dat je er bent, Miran,’ giert Sara. ‘Mijn dag is meteen helemaal goed. Jij hebt ook altijd iets geks.’

‘Anders zou het mijn Miranda niet zijn,’ zegt Domien, die de laatste woorden opvangt, tevreden. Hij neemt het pak van de man over en kijkt zoekend rond.

‘Geef maar,’ zegt Sara. Ze propt het geval in een oud, ongebruikt

kastje. ‘Zo, daar ligt het goed. Hoi Domien,’ laat ze er in één adem op volgen.

‘Hallo,’ zegt die laconiek terug terwijl hij de rolkoffer in een hoekje parkeert en de tas ernaast legt. ‘Zal ik je schoenen uit de auto halen, Miran?’ vraagt hij.

‘O, graag,’ steunt Miranda. Ze ploft in de eerste de beste stoel die ze ziet en trekt moeizaam de laarzen uit die ze draagt.

‘Afzichtelijk, maar effectief. Ik heb droge voeten,’ zegt ze triomfantelijk.

Domien steekt zijn in een goede wandelschoen gehulde voet naar voren. ‘Ik ook.’

‘Jullie zijn gek,’ lacht Sara. ‘Zet die laarzen maar naast dat kastje neer.’

‘Die zijn van mijzelf,’ zegt Miranda. ‘Leg ze maar in de auto.’

Domien pakt de laarzen over en wandelt met de hem zo kenmerkende rust naar de auto.

‘Hoe kom je aan die laarzen?’ Die passen totaal niet bij de nogal modebewuste Miranda, vindt Sara.

‘Koopje ergens in Amsterdam.’ Miranda haalt haar schouders op. ‘Ik draag ze zelden hoor, maar als ik op reportage ben, zijn ze soms heel handig. En zeg nou zelf... ik kan er niets aan verknoeien.’ Ze kijken elkaar aan en schieten in de lach.

‘Is Coen er ook?’ Zoekend kijkt Miranda rond alsof ze verwacht dat Coen ineens vanachter de bar opduikt.

Miranda kijkt op haar horloge. ‘Hij zal zo wel komen, want hij is al een poosje weg. Hij had wat dingen in het dorp te doen. Iets met een vergunning die niet opschiet en hij wilde even langs de fietsenwinkel, vanwege het depot dat we hier hebben om fietsen te verhuren. Het is bijna oktober, dus dan worden er minder fietsen verhuurd en hoeven er hier dus ook minder in het depot te staan. Dat soort dingen.’

Er komen mensen binnen en Sara staat op. ‘Nieuwe gasten, zo te zien.’ Ze knikt naar Miranda en Domien. ‘Jullie hebben kamer

twalf, dezelfde als de vorige keer. Zullen we straks samen eten? Halfzeven?’

‘Top. Prima,’ knikt Miranda. Ze kijkt haar vriendin na als die naar de balie loopt en de nieuwe gasten vriendelijk en gastvrij begroet. Sara is hier duidelijk in haar element. In de paar jaar dat Hostel Ommele nu open is, heeft ze zich onmisbaar gemaakt. Niet in het minst door haar relatie met Coen van Ommele tot Tollenbosch, die het beheer voert over landgoed Ommele. Eerst samen met de rentmeester, die door zijn oudere broer Alex was aangesteld. Na diens pensionering berust het volledige beheer van Ommele bij Coen. Door het bouwen en exploiteren van het hostel heeft hij het adellijke landgoed van de ondergang kunnen redden.

Miranda kijkt om zich heen. De hevige regenbuien zijn weggetrokken. Dat het hier ook flink geregend heeft, is nog te zien aan de plassen die langzaam opdrogen in het doorkomende septem-berzonnetje. De eerste kinderen spelen alweer in de speeltuin. Een paar vaders voetballen met hun kinderen. Een paar dames zitten op de drooggemaakte terrasstoelen in het zonnetje te haken terwijl ze honderduit praten.

In een hoekje van de lounge zit een echtpaar te lezen, verder is de lounge verlaten. Precies zoals Sara altijd zegt: bij droog weer speelt het hostelleven zich overdag vooral buiten af als de temperatuur het ook maar even toelaat.

‘Bedankt schat,’ zegt Miranda als Domien met haar schoenen terugkomt. Ze grinnikt om de vertoning die ze ten beste heeft gegeven bij hun aankomst. Eerlijk is eerlijk, Domien had gezegd dat ze die rare regenjas – regentent, zoals hij het ding noemde – beter bij de auto uit kon doen, maar ze wilde per se zo haar entree maken. Ze wist dat Sara zich er krom om zou lachen. Dat ze zou struikelen, stond weliswaar niet op het programma, maar verhoogde wel het dramatische effect. Ze wrijft over haar linkerknie. Die zal wel bont en blauw zijn, maar dat is het waard.

‘We hebben kamer twalf.’

‘Net als de vorige keer,’ knikt Domien. ‘Heb je iets afgesproken voor het eten?’

‘Halfzeven,’ reageert ze. ‘Zullen we uitpakken en daarna naar het strand gaan? Als het droog blijft tenminste.’ Ze kijkt naar buiten waar een donkere wolk voor de zon schuift.

‘Dan gaan we samen in de regentent van Bokkenberend,’ beslist Domien grijnzend.

Iets over halfzeven zitten Sara, Coen, Miranda en Domien aan een vierpersoonstafeltje in het midden van het eetzaaltje.

‘Alles gelukt in het dorp?’ vraagt Domien. Hij kijkt Coen vragend aan.

‘Bijna,’ zegt Coen. ‘Alleen die vergunning nog niet helemaal, maar die heeft ook wat meer tijd nodig en daar hebben we mee gerekend, dus dat komt wel goed.’

‘Zullen we eerst soep halen? Er is groentesoep en champignonsoep,’ zegt Sara.

‘Die champignonsoep kan ik je aanbevelen,’ zegt Coen.

‘Brr, champignons,’ rilt Miranda. Ze is de enige die groentesoep neemt.

‘Lekkere soep,’ zegt Miranda zodra ze een hap heeft genomen. Ze pakt een stokbroodje van het schoteltje dat midden op tafel staat en besmeert het dik met kruidenboter. ‘Heerlijke kruidenboter ook.’

‘Geheim recept van Rick, de kok,’ zegt Sara. ‘Als je hem lief aankijkt, geeft hij je wel een bakje mee.’

‘Dat zou lekker zijn,’ knikt Miranda. ‘Maar ik heb een ander idee...’

Ze draait haar hoofd naar Domien. ‘Ik ook,’ zegt hij. Hij pakt Miranda’s hand en haalt diep adem. ‘Ik heb Miranda gevraagd mijn vrouw te worden en ze heeft ja gezegd,’ zegt hij met een gelukkige lach op zijn gezicht.

‘Kijk,’ zegt Miranda stralend. Ze draait de ring aan haar ringvin-

ger om en er komt een prachtig gezet diamantje tevoorschijn. ‘Mijn verlovingsring.’

‘Miran! Wat een prachtige ring. En dat vertel je nu pas,’ zegt Sara verontwaardigd.

‘We wilden wachten tot Coen er ook bij was,’ zegt Miranda verdedigend.

‘En tot jullie genoeg rust hadden voor onze bekentenis,’ vult Domien aan.

‘Bekentenis...’ Miranda giechelt.

Coen staat op. ‘Gefeliciteerd met dit mooie nieuws,’ zegt hij hartelijk terwijl hij Domien de hand drukt en daarna Miranda omhelst. Sara staat ook op en omhelst hen beiden. ‘Wanneer is de grote dag?’ informeert ze. ‘Of zijn jullie nog niet zover?’

‘Jawel.’ De ogen van Miranda glinsteren. ‘Volgend jaar op 14 april.’

‘O, wat gaaf!’ roept Sara. ‘Dat is nog maar iets meer dan een half jaar. Heb je al een jurk? En waar gaan jullie trouwen? En waar...’

Coen legt zijn hand op haar arm. ‘Ssst, dat gaan ze je waarschijnlijk vertellen zodra je je mond houdt.’

‘Ik ratelde,’ ontdekt Sara. ‘Van enthousiasme. Ik vind het zo leuk voor jullie.’ Ze negeert het gevoel dat bij haar opkomt. Daar is nu geen plaats voor. Dit is het moment van Miranda en haar Domien.

‘Ik heb nog geen jurk,’ zegt Miranda. ‘Ze zeggen dat het kort dag is, maar ik ben ervan overtuigd dat we toch nog best een mooie jurk op de kop zullen tikken.’

‘We?’ Sara wijst van Miranda naar zichzelf.

‘Ja, we! Met wie moet ik anders een jurk kopen dan met jou?’

‘Graag!’ zegt Sara. Ze knippert de opkomende tranen van ontroering weg. Haar beste vriendin gaat trouwen en zij mag mee om een jurk uit te zoeken. Ze is zo blij voor Miranda. Zij en Domien zijn zo’n leuk stel.

Wanneer zou Coen...? Ook die gedachte drukt ze snel weg. Ze wil nu alleen maar blij zijn met en voor Miranda en Domien. Het

huwelijk zal de nodige media-aandacht krijgen, verwacht ze. Domien is een populaire cabaretier, die kans ziet om zijn spitsvondige humor niet cynisch te laten worden en om grappig te zijn zonder grof of beledigend te worden. Wat dat betreft steekt hij uit boven veel van de hedendaagse cabaretiers, vindt Sara.

‘We willen onze bruiloft in intieme sfeer vieren,’ zegt Domien. Sara begrijpt wat hij bedoelt: zonder dat heel Nederland mee kan kijken via programma’s als *RTL Boulevard*. Of dat helemaal gaat lukken, zal wel de vraag zijn. Maar ja, dat is haar zorg niet. Dat is die van het bruidspaar en van de locatie waar ze het vieren.

‘Dat snap ik,’ reageert Coen intussen. Hij staat niet zo in de spotlights als Domien dat doet, maar als lid van de adellijke familie Van Ommele tot Tollenbosch staat hij hier in de regio wel volop in de belangstelling. Zeker sinds de plannen voor het hostel bekend werden. Hij kan dus wel meevoelen in de wens om het in een intieme sfeer te doen.

Domien wil iets zeggen, maar Sara is hem voor.

‘Zullen we eerst ons hoofdgerecht opscheppen?’ zegt ze. ‘Ik heb zo bardienst tot tien uur.’

‘Krieltjes, worteltjes met doperwtjes en een bal gehakt uit de jus,’ zegt Coen tevreden als ze weer aan tafel zitten. ‘Simpel kan zo lekker zijn.’

‘Zeker met een kok als Rick,’ zegt Miranda. Ze snijdt een stukje van haar gehaktbal af en steekt dat in haar mond. Ze knijpt haar ogen genietend dicht. ‘Mmm, gehaktballen als bruiloftsdiner is een beetje raar zeker?’

‘Ja, maar maakt dat wat uit?’ zegt Domien. ‘Als jij dan gehaktballen wilt, dan kun je zoveel gehaktballen krijgen als je wilt.’

‘Zie je, daarom houd ik zoveel van je.’ Miranda blaast hem een kusje toe.

‘Je zou dan beter kleine gehaktballetjes als hapjes kunnen serveren ’s avonds,’ zegt Coen.

‘Of een broodje bal bij de oprotkoffie aan het eind van de avond,’

bedenkt Sara. ‘Nou ja, zo lekker als Rick ze maakt, krijg je toch niet dus...’

Domien steekt zijn hand op en Sara zwijgt. ‘... En dus,’ herhaalt Domien. ‘Willen we graag hier trouwen.’

‘Om de gehaktballen?’ vraagt Sara onnozel.

Als ze uitgelachen zijn, vraagt Coen wat ze precies in gedachten hebben.

‘Nou, in deze gemeente is in principe de hele gemeente trouwlocatie voor de burgerlijke stand, mits het aan de nodige voorwaarden voldoet, maar dat is hier geen probleem, lijkt me. Voor de kerkelijke inzegening moeten we nog overleg plegen, maar eerst wilden we weten of het wat jullie betreft akkoord is als wij hier trouwen.’

‘Natúúrlijk,’ zeggen Sara en Coen in koor.

‘Even praktisch,’ zegt Coen op een zakelijke toon. ‘Sara heeft zo bardienst en ik heb ook nog een en ander te regelen. Het was toch al het plan om rond tien uur hier samen nog iets te drinken. Zullen we er dan over doorpraten?’

‘Prima,’ zegt Miranda.

Sara heft haar bijna lege waterglas. ‘Straks doen we het nog eens dunnetjes over, maar ik wil vast op jullie proosten.’

Ze tikken hun glazen tegen elkaar.

‘Alstublieft, twee koffie.’ Voorzichtig geeft Sara het kleine dienblaadje aan meneer De Boer. Op elk schoteltje ligt een zelfgebakken kosmacroontje.

‘Dank je wel, wat lekker,’ zegt meneer De Boer met een tevreden blik in zijn ogen. ‘Het zijn de kleine dingetjes, hè?’

‘Die doen het ’m,’ vult Sara glimlachend aan.

‘Wat sta je te lachen?’ Coen schuift achter de balie en legt zijn arm om haar middel.

‘Om meneer De Boer. Het tegeltjesechtpaar noem ik ze in gedachten.’

‘Hoe?’ vraagt Coen verbaasd.

‘Het tegeltjesechtpaar,’ herhaalt Sara. ‘Vooral hij praat in tegeltjeswijsheden. Net kwam hij koffie halen en merkte op dat het de kleine dingen zijn.’

‘Die het ’m doen,’ vult Coen automatisch aan.

‘Precies, dat zei ik ook’ lacht Sara. ‘Maar wat ontzettend leuk, dat Miranda en Domien hier willen trouwen.’

‘Echt wel,’ is Coen het met haar eens.

‘Wat hoor ik?’

Alex, de broer van Coen, staat voor de bar. Ze hebben hem niet binnen zien komen. Alex is wat gedrongener gebouwd dan Coen, die langer en slanker is. Als oudste zoon zou Alex de aangewezen opvolger zijn om het landgoed te beheren na het overlijden van vader Eduard. Maar Alex, als geschiedenisleraar en auteur van enkele historische romans, heeft maar weinig belangstelling voor Ommele in economisch opzicht. Nadat Eduard verongelukte, heeft Alex zich dan ook niet gewaagd aan het beheer van het landgoed, maar een rentmeester in dienst genomen. Een dure, maar verstandige oplossing omdat Alex de kennis en capaciteiten mist om een landgoed effectief te besturen. Zeker toen bleek dat Ommele zich financieel op de rand van de afgrond bevond.

Coen, die bij Eduard niet in tel was, rondde precies in die periode zijn studie economie af. Hij verdiepte zich in het reilen en zeilen van het landgoed en ontwierp het plan voor het hostel. Inmiddels is Hostel Ommele een begrip geworden in de omgeving en lijkt het landgoed definitief van de ondergang gered.

‘Hoi Alex,’ zegt Sara. ‘Je hebt niets gehoord.’ Ze kijkt vlug om zich heen. Het was ook niet handig om er hier met Coen over te praten. Het was misschien ook al niet zo handig van Domien en Miranda om het onderwerp trouwen en specifiek hier trouwen in de eetzaal aan te kaarten. Het was er gelukkig nogal rustig, maar Domien, als bekende Nederlander, moet altijd op zijn hoede zijn voor luistervinken. Straks als ze iets gaan drinken, kunnen ze dat beter in huis doen en niet in de lounge, neemt ze zich voor. Ze wenkt Alex met

een geheimzinnig gezicht naar het kantoortje. Tegelijk wijst ze Coen op iemand die iets te drinken wil bestellen.

Met zijn handen in de zakken van zijn donkerblauwe spijkerbroek kijkt Alex haar nieuwsgierig aan.

Onwillekeurig fluistert Sara, hoewel ze ten overvloede de deur van het kantoortje achter zich gesloten heeft.

‘Je hoorde het goed, hoor. Miranda en Domien zijn hier voor een paar dagen.’ Ze grinnikt. ‘Domien werd al voor selfies gevraagd voor hij binnen was en Miranda kwam letterlijk binnenvallen.’

‘Een groots entree dus.’ Alex grijnst.

‘Precies,’ lacht ze. ‘We hebben vanavond natuurlijk zoals altijd als ze hier zijn samen met hen gegeten.’

Alex knikt. Coen en Sara maken beiden lange werkdagen, maar hebben vanaf het begin hun pauzes zoveel mogelijk tegelijk gepland, zodat ze elkaar niet alleen maar in het voorbijlopen zouden zien. Met vrienden en bekenden die een overnachting boeken, spreken ze, om dezelfde reden, vaak af om samen te eten.

‘Miranda vertelde dat Domien haar ten huwelijk heeft gevraagd en dat ze natuurlijk ja heeft gezegd. Domien zat naast haar zo te glimmen, zo lief! Ze willen in april trouwen. Hier,’ zegt ze met een wijde zwaai van haar arm. ‘En ze willen het een beetje intiem houden.’

‘Dus zonder te veel aandacht van de pers,’ begrijpt hij. ‘Ja, dan moeten jullie wel een beetje uitkijken waar jullie erover praten, want er hoeft maar één persoon iets op te vangen en het door te spelen...’

‘Dat bedacht ik dus ook,’ zegt ze. ‘Maar leuk hè?’

‘Heel erg leuk,’ beaamt Alex. ‘Bedoelen ze met “hier” hier?’ Nu maakt hij een wijde zwaai met zijn arm. ‘Of het grote huis?’

‘Geen idee eigenlijk,’ zegt Sara nadenkend. ‘Ik ging uit van “hier” hier, maar misschien bedoelen ze wel “daar” daar,’ zegt ze wijzend in de richting waar het landhuis ligt. ‘Of “hier” en “daar”,’ bedenkt ze.

Aan de diepe frons in zijn voorhoofd ziet Sara dat Alex diep over ‘hier’ en ‘daar’ nadenkt. Coen flapt er meestal meteen uit wat in hem opkomt, Alex is vaak wat bedachtzamer.

‘In het grote huis is ruimte genoeg,’ zegt hij dan langzaam.

‘Tenzij je moeder dan weer terug is,’ zegt ze.

Tot voor een jaar woonde Veronica, de moeder van Alex en Coen, in het grote landhuis. Ze was verbitterd door een moeilijk huwelijk en de penibele financiële situatie waarin Eduard hen achtergelaten had door zijn plotselinge overlijden. Toch had ze grote moeite met de hostelplannen die het landgoed weliswaar financieel van de afgrond moesten redden, maar die de status van Ommele in haar ogen decimeerden. Met de komst van het hostel en Sara als werkneemster werd er een reeks gebeurtenissen in gang gezet waardoor de familieverhoudingen grondig veranderden. Niet alleen omdat Coen en Sara een relatie kregen, maar ook omdat Alex en Coen slechts halfbroers bleken te zijn. Alleen Alex is biologisch een kind van vader Eduard. Daarmee was meteen verklaard waarom Alex alles was in Eduards ogen en Coen voor hem niet meetelde.

Nog schokkender was de ontdekking dat Eduard zelf geen kind van zijn vader Adelbrecht is geweest, maar het resultaat van de verhouding die Adelbrechts vrouw Wendelmoed had met stalknecht Koos. Iets wat Eduard zelf nooit geweten heeft.

Wendelmoed en Koos beseften overigens, achteraf te laat, dat ze niet door konden en wilden gaan met het bedriegen van Adelbrecht. Dat Adelbrecht een liefdeloze man was, was dan wel een verklaring voor hun verhouding, maar mocht er geen excuus voor zijn, vonden ze. Koos nam ontslag en verdween rigoureus uit Wendelmoeds leven. Kort daarna ontdekte ze zwanger te zijn. Maar van wie? Van Adelbrecht of toch van Koos?

Koos miste Wendelmoed iedere verdere dag van zijn leven. Het feit dat ze het goede gedaan hadden, troostte hem. Tot hij op een dag op een advertentie stuitte waarin Hostel Ommele aangeprezen werd als dé vakantiebestemming aan de kust. Hij kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en boekte een verblijf in het hostel. De waarheid kwam boven tafel en alles veranderde.

Het huisje waarin Sara woonde en waar ook tijdelijke werkne-

mers in het hoogseizoen ondergebracht werden, is inmiddels grondig opgeknapt. Coen en Sara zouden er na hun trouwen zelf gaan wonen. Voor de seizoenskrachten zouden ze dan een andere oplossing bedenken en in elk geval die optie niet meer aanbieden zolang ze voldoende mensen uit de omgeving konden krijgen. Het huisje is nu weliswaar opgeknapt, maar trouwplannen zijn er nog niet. Ze heeft al zo vaak gedacht dat dit het moment zou zijn dat Coen haar daadwerkelijk ten huwelijk zou vragen, maar het bleek nooit zo te zijn. Ach, ze begrijpt het ook wel. Het hostel en, nu de rentmeester met pensioen gaat, ook het landgoed, nemen veel van zijn tijd in beslag. Maar toch!

Coen slaapt nog met enige regelmaat in het grote huis en Alex woont daar nog steeds zijn torenkamer, waar hij veel tijd doorbrengt met lessen voorbereiden en schrijven. Veronica woont officieel ook nog op het grote huis, maar ze is al bijna een jaar niet meer thuis geweest. Alle veranderingen troffen haar het meest. Ze is gaan reizen en tot ieders verbazing ook gaan bloggen over haar reizen. Het aantal volgers van haar blogs groeit in rap tempo. In de blogs toont ze vaak prachtige foto's en de blogteksten zijn interessant en puntig. Alex blijkt zijn schrijftalent dus van geen vreemde te hebben.

Wendelmoed die vanaf haar huwelijk op Huize Ommele heeft gewoond, is er kort na haar hernieuwde kennismaking met Koos weggetrokken. Vrijwel niets van haar spulletjes heeft ze meegenomen. Ze wilde helemaal opnieuw beginnen. Samen met haar Koos, die zijn huis in Bodegraven om dezelfde reden heeft verkocht. Een steenworp verderop, in Reeuwijk, vonden ze een prachtige, al leegstaande, woning. Voortvarend als ze beiden zijn, hebben ze alles laten opknappen en ingericht naar hun smaak. Daarna zijn ze in stilte getrouwd, met alleen de naaste familieleden erbij.

De opmerking 'Het grote huis is leeg' is dus maar betrekkelijk.

'Zou jij het erg vinden als Miranda en Domien daar trouwen?' informeert ze.

'Nee joh, anders zou ik het toch niet zeggen?' reageert Alex. 'Het lijkt me juist wel leuk.'

‘De balzaal voor het feest en de eetkamer voor het diner zouden perfect zijn,’ denkt ze hardop.

‘Het heeft veel meer decorum,’ knikt Alex. ‘Afhankelijk van het aantal gasten zou de plechtigheid in de bibliotheek plaats kunnen vinden en anders in de balzaal. Tijdens het diner zou die dan weer in originele staat teruggebracht kunnen worden voor het feest.’

‘Je ziet het al helemaal voor je,’ zegt ze vol ontzag.

‘Ach...’ zegt hij vaag en kijkt weg.

Dat is weer een van Alex’ onbegrijpelijke reacties. Intussen heeft Sara wel geleerd daar niet op door te vragen, want een antwoord komt er toch niet.

‘Blijf je straks ook wat drinken?’ stelt ze voor. ‘Miranda en Domien vinden het ook leuk om jou te zien en je hebt goede ideeën voor hun bruiloft.’

‘Tenzij ze bedacht hebben romantisch buiten in de duinpan te trouwen en dit gebouw alleen nodig hebben vanwege de catering en het toilet,’ lacht Alex.

‘Dat kan ook nog,’ zegt ze meelachend. Ze ziet Miranda en Domien er nog best voor aan ook om iets dergelijks in gedachten te hebben. Sara wordt gelijk weer serieus. ‘Doordenkend op jouw ideeën denk ik dat als ze dat wat vinden, het hostel zelf alleen maar gebruikt gaat worden voor overnachtingen van de gasten die wat verder weg wonen.’

‘Dat klinkt best logisch inderdaad. Dan ben ik er rond tien uur weer,’ zegt hij.

‘Wat kwam je eigenlijk doen?’ vraagt ze.

‘Niets, ik wil een stukje over het strand lopen. Ik kwam hier alleen maar even langs om te vragen of er nog nieuwtjes waren.’

‘En die waren er,’ lacht Sara. ‘Tot straks dan. Fijne wandeling!’

Soms is het beter om
tegen de golven in te gaan

Het hostel van Coen en Sara loopt als een trein. Sara bereidt met veel enthousiasme de bruiloft van haar beste vriendin Miranda en de bekende cabaretier Domien voor op het landgoed Ommele. Zelf kijkt ze ook verlangend uit naar het moment dat Coen haar eindelijk ten huwelijk zal vragen, maar hun relatie lijkt juist steeds minder vaart te maken. Wie verspreidt toch die gemene roddels over Ommele? En waarom? Mila, de onmisbare kracht van het hostel, en Alex, Coens broer, helpen waar ze kunnen. Houden Coen en Sara stand wanneer hun relatie in een sleur raakt of is het beter om het oude vertrouwde toch los te laten?

Simone Foekens vertelt in *Familiehuis aan zee* een heerlijk gevoelverhaal, dat ondanks de relatieperikelen ook veel humoristische momenten kent. Dit boek is het los te lezen zijdelings vervolg op *Hostel aan zee*, waar de lezer Coen en Sara en hun hostel al eerder leerde kennen.

ISBN 978 90 2055 235 5 NUR 344

9 789020 552355 >

www.romanserie.nl

Romanserie